

Dit boek is voor jou. Toen ik het schreef, heb ik steeds aan je gedacht. Misschien heb je het geleend, misschien heb je het cadeau gekregen, misschien heb je het gekocht. Ik hoop het laatste. Hoe dan ook, het is nu van jou. Je mag ermee doen wat je wilt. Het bestaat uit 80962 woorden. Ik zou het op prijs stellen als je ze allemaal leest. Het verhaal begint op bladzijde 9.

Een

22 februari 1966
Ziezo, je bent er, Lea.

‘Hoelang heb je in de isoleercel gezeten?’ Beau van Kooten keek uit het raam terwijl hij de vraag stelde.

‘Ik weet het niet precies. Een paar uur, denk ik. Ze hebben me er ’s ochtends uitgehaald.’

‘Ze?’

‘Ja, ze waren met zijn vieren. De hele nacht had ik niemand gezien en ineens stond er een heel leger voor de deur. Vooraan stond een man met een ringbaard, ik hoorde later dat hij hoofd Psychiatrie was.’

Van Kooten wreef over zijn kin. ‘Je bedoelt dokter Posthumus?’

‘Die, ja. Wat een eikel was dat, zeg. Hij begon onwijs te slijmen toen hij me uit die cel haalde. Dat het die nacht zo’n toestand was geweest. En dat de burgemeester eraan te pas was gekomen om mij in het ziekenhuis te krijgen. Ik dacht: *sure*, de burgemeester, die man heeft niets anders aan zijn hoofd.’

‘Dokter Posthumus staat heel hoog aangeschreven, Lea.’

‘O ja? Nou, ik heb hem twee keer gezien, voor de rest liet hij alles over aan zijn assistente. Ze was nog niet eens afgestudeerd, kun je nagaan.’

‘Ik hoor veel boosheid in je stem.’ Van Kootens ogen boorden zich in de mijne. ‘Waarom is dat?’

‘Omdat ik daar niet hoorde. Ik ben tegen mijn wil opgesloten. Ook toen ik eenmaal uit de isoleercel was, mocht ik niet naar huis.’

Hij leunde achterover en sloeg zijn armen over elkaar. ‘Dat was waarschijnlijk voor je eigen bestwil, denk je niet?’

Ik beet op mijn lip. Wat deed Van Kooten streng vandaag. De eerste keer was hij veel aardiger geweest. Hij had me dit keer ook geen koffie aangeboden. Zou zijn interesse nu al tanende zijn?

‘Wil je koffie?’

En maar zeggen dat psychiaters geen gedachten kunnen lezen.

Van Kooten stond op en liep naar zijn espressoapparaat. Hij kwam terug met twee dampende koppen. ‘Eén zoetje was het toch?’

Dat hij dat nog wist. Ik schaamde me dat ik aan hem had getwijfeld. Deze man had liefde voor zijn patiënten.

Van Kooten knikte naar zijn computer. ‘Het staat allemaal in mijn iMac. Ik heb er een speciaal programmatje voor ontworpen. Eén druk op de knop en het koffie en theegebruik van mijn hele spreekuur rolt eruit.’

‘Goh.’

‘Ik heb overwogen om er patent op aan te vragen. Maar toen dacht ik: als al mijn collega’s hetzelfde gaan doen, is het niet meer bijzonder.’

Ik nam een slok van mijn koffie. Hij was een beetje slap.

‘Ieder mens wil uniek zijn, Lea. Uniek, en onvervangbaar. Jij zegt: ik hoorde niet thuis op de psychiatrische afdeling van een ziekenhuis. Zal ik je een geheim verklappen?’ Hij zette zijn kopje op tafel.

Ik knikte snel.

‘Je bent niet de enige! Ik heb elke dag wel iemand op mijn spreekuur die vindt dat hij normaal is en de rest van de wereld gek. Toch zijn al mijn patiënten stuk voor stuk op zeker moment door het ijs gezakt. Jij ook.’

Ik sloeg mijn ogen neer. ‘Straks gaat u nog zeggen dat ik het moet accepteren.’

‘Precies!’ zei Van Kooten enthousiast. ‘Als je accepteert wat je is overkomen, kun je het een plek geven. Dan zal je kwaadheid vanzelf verdwijnen.’

‘En hoe doe ik dat?’

‘Wat?’

‘Het “een plek geven”. Laatje open, shit erin, laatje dicht – op die fiets?’

‘Zo eenvoudig als jij het nu schetst, is het natuurlijk niet. Het is een proces dat maanden en soms jaren kan duren, afhankelijk van de ernst en de duur van het trauma.’ Hij keek me vorschend aan.

‘Maar als jij denkt dat je het alleen af kan, *be my guest*.’

‘Nee, natuurlijk niet. Het was niet mijn bedoeling om uw deskundigheid in twijfel te trekken. Ik zou niet weten wat ik zonder u moest beginnen...’ Tranen welden op in mijn ogen. ‘Ik ben nog zo labiel als de pest, het spijt me.’

Love means never having to say you're sorry.

‘Zand erover,’ zei mijn psychiater.

‘De koffie is heerlijk, mijnheer Van Kooten.’

‘Mooi.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Dan wil ik nog één ding van je weten.’

Ik depte mijn ogen met een tissue.

‘Wil je beter worden?’

‘Natuurlijk,’ zei ik gesmoord.

‘Ik wil dat je het zegt.’

‘Sorry?’

‘Zeg het. Hardop.’

‘Nu?’

Van Kooten knikte.

‘Ik wil... eh... ik wil graag... beter worden.’

Mijn shrink sloeg zijn handen met een klap ineen. ‘Prachtig! Zullen we een afspraak maken voor de volgende keer?’

Twee

22 februari 1966

Voluit heet je Helena Helma Maria. Helena komt van een overgrootmoeder van je papa, die Helena Brood heette, deze Helena Brood was getrouwd met een Pieter Cornelissen.

Ik ben een vrouw. Ik heb een kind gebaard.

Mijn zwangerschap duurde negen maanden en twaalf dagen. Na negen maanden en twaalf dagen was Harry vader en ik moeder. Van de ene dag op de andere hadden we levenslang.

Ik heb een zoon gebaard. In 1998 heb ik hem ter wereld gebracht, al had ik dat net zo goed in 1698 kunnen doen. Sinds die tijd is de verloskunde in Nederland niet noemenswaard veranderd. De 'natuurlijke bevalling' is nog steeds in zwang.

Bij het woord 'natuurlijk' gaan mijn haren recht overeind staan. Ik houd niet van de natuur. Ik wil er niet naar toe, ik wil er niet dood in gevonden worden.

De natuur is een vrouwonvriendelijk oord. Hoezeer je je best ook doet, het is praktisch onmogelijk om een lekker ding te zijn in de natuur. Dat is de schuld van de elementen. Ik word zenuwachtig van de elementen.

Als God de natuur voor vrouwen had bedoeld, had hij de vrouw wel van plastic gemaakt. Was sowieso geen slecht idee geweest. Plastic is geweldig spul. Mijn halve inboedel is van plastic. Mijn zoontje heeft alleen plastic speelgoed. Ik snap niet waarom plastic zo'n slecht imago heeft. Het is onverwoestbaar. De elementen krijgen het niet kapot en mijn zoontje ook niet. Een rustgevende gedachte.

Machteld heeft me nooit gevraagd of ik een natuurlijke bevalling wilde. 'Je zwangerschap gaat zo goed, je doet het zeker thuis, hè?' Machteld is mijn vroedvrouw.

Autoriteitsgevoelig als ik ben, zei ik meteen 'ja'. Ik slikte de sug-

gestie als zou er een verband bestaan tussen ongecompliceerde zwangerschappen en dito bevallingen voor zoete koek. Hele volksstammen vrouwen weten beter, maar volksstammen zeggen mij niks. Ik dacht: die miep heeft ervoor geleerd. Als zij zegt dat het thuis kan, dan doen we het thuis.

Machteld blij, want voor een thuisbevalling vangt ze mooi een halve snip meer dan voor een ziekenhuisbevalling.

Ik was het overigens niet met haar eens dat mijn zwangerschap goed ging. Het ging helemaal niet goed. Zwanger zijn is verschrikkelijk. Het is een mensonterende toestand. Je ziet er niet uit. Echt niet. Alles wat je aan proporties in huis hebt, raak je in negen maanden kwijt. Oké, die prammen zijn leuk, maar je toeter valt meer op dan je prammen. Geen man die verder kijkt dan z'n neus lang is. Geen stratenmaker die over je lekkere kont begint. Het enige wat je achter je aan krijgt, zijn vrouwen met zo'n weeë blik in hun ogen. Die beginnen je ongevraagd te vertellen hoe stralend je eruitziet en je met hun gretige, vette vingers in je buik te prikken: 'O, ik geloof dat ik hem voelde schoppen!'

Dat ontroert me dan wel weer, dat zo'n kind dezelfde neigingen heeft als ik.

Meestal hebben die prikkende zeikstralen zelf geen kinderen. Ze willen ze wel, maar ze krijgen geen pik zo gek om ze te bevruchten of ze dolen de halve week in ziekenhuizen met hun opgevoerde eicellen in Tupperware-bakjes, terwijl hun wettige sukkel zich staat af te rukken in een steriele ruimte met een *Playboy* uit 1988. Als ik ooit zo diep zou zinken, zou ik mijn Harry zelf afzuigen. Ik kan goed mikken, dus het resultaat spuug ik hoogstpersoonlijk in dat geile petrischaaltje, boven op de eicel. Wat ik dan nog in mijn mond heb, slik ik door en de rest smeer ik uit over mijn jurk. Ik hou niet van onbevleete ontvangnissen, daar komt alleen ellende uit voort.

Ik haat die prikkende moedertypjes, maar ik kan ze niks verwijten. Weten zij veel hoe een zwangerschap in werkelijkheid is. Als ik begin over de kwalen die de veertig weken tot een hel maken, worden ze kwaad. Als zij een baby'tje zouden mogen krijgen, zou-

den ze daar 'alles' voor overhebben. Ze zouden elke spatader met vreugde begroeten, ze zouden foto's van de eerste aambeï in het babyboek plakken en de losgeraakte hechtingen onder het kraambezoek verloten.

Het moederschap is een imago-killer van jewelste.

Van de zomer was ik met Corine op een poolparty. Corine is mijn tennismaatje. We lagen op twee stretchers aan de rand van het zwembad. Ik had Harry Junior bij me, want mijn Filippijnse moest naar de tandarts.

Komt ineens Danny Blind die party binnenzeilen. Ik dacht dat ik helemaal gek werd. In een reflex plantte ik Junior bij Corine op schoot.

Ze schrok op uit haar dutje.

'Sorry hoor, het moet even. Hij hoort bij jou, oké?'

Corine kwam overeind. Junior staaarde verbaasd naar haar Jacky-O-zonnebril.

Ik deed gauw lippenstift op en toupeerde mijn haar.

Corine geeuwde. 'Moet ik iets met hem doen?'

'Zolang hij stil is niet. En als ie gaat krijsen, geef je hem maar een lolly. Ze zitten in mijn tas.'

Ik was Blind aan het scannen. Jezus, wat had die gozer een geile bos krullen! Dat kon een goede binnenkomer zijn. Zou ik even vragen of ze echt waren? En dan mijn handen er nonchalant doorheen laten glijden. Zijn hoofd een beetje naar me toe trekken. Steeds dichterbij, zodat onze monden elkaar bijna zouden raken. 'Volgens mij is dit geen permanentje, Danny, en zo te zien ben je linksdragend. Weet je dat ik het nog nooit heb gedaan met een tweebeenige speler?' Ik zou mijn lippen ultratraag aflikken met het puntje van mijn tong. 'Zullen we zwemmen?' Hij zou knikken en me meevoeren naar het water. Ik zat zwaar te soppen in mijn badpak. Dit was een unieke kans. Corine was discreet, Harry zou er nooit iets over horen.

Danny kreeg een drankje van de gastheer. Ik probeerde oogcontact te maken, maar hij stond te ver weg.

‘Ach, wat een lekkertje!’ hoorde ik een vrouwenstem kirren.
Kut. Ik was niet de enige die het op Blind had gemunt.
De stem kwam dichterbij. ‘Hoe oud is hij?’
Kut. Het slagschip ging precies tussen Danny en mij in staan.
‘Het is toch jouw zoontje?’
Driewerf kut.
‘Ik hoef het eigenlijk niet te vragen, hij lijkt sprekend op je. Die ogen! Wat een heerlijk mannetje. Je zult wel trots zijn. Ging de bevalling goed?’
‘Neuh.’
‘Ja, je krijgt het niet cadeau, hè? Maar je krijgt er een hoop voor terug. Toch? Ik weet nog dat ik hevige rugweeën had bij mijn oudste ratel middelste ratel jongste ratel zo fantastisch...’
Driewerf kut met een griffel. Het was een *moeder*. Een echte.

Ik ben allergisch voor echte moeders. De griebels lopen over m’n grabbels als ik er een zie. De roze-wolken-Maria’s zijn gespecialiseerd in het verdoezelen van de waarheid. Ze beschrijven het door je schede persen van een achtponder als een bijkans orgastische ervaring die elke vrouw eenvoudigweg móet beleven. Ze zeveren over oergevoelens en een band met de aarde en vergeten dat ze simpele loopse teven zijn die in een oeroude val zijn getrapt. Wat een sufkutten. Geef ze drie tangverlossingen en ze blijven beweren dat je de pijn meteen vergeet als je de baby in je armen houdt.

Ik ben de pijn niet vergeten. Dat kon ook niet, want ik voelde hem nog weken na dato. Ik was een en al pijn. Ik kon niet zitten, niet staan en niet lopen. Het schrijnde en brandde als een gek. Voor het eerst van mijn leven stond mijn doos niet naar seks. Mijn hoofd natuurlijk wel, maar de onderkant weigerde dienst. Net als Harry, trouwens. De zak.

Echte moeders zijn het ergste wat een kind kan overkomen. Ze zouden geen kinderen mogen krijgen. Ze zijn ziek. Het zijn vrouwen die geen vrouw meer zijn. Het zijn wezens die zichzelf debileren om de wereld opnieuw te ontdekken door de ogen van hun kroost. Ga met jezelf spelen, Maria, en laat je nageslacht met rust.

Hou je gestoorde gedachtegoed voor je. En blijf met je poten van zijn LEGO af.

Echte moeders vinden kinderen zielig. Dat is precies wat kinderen niet zijn. Kinderen zijn gemaakt om te overleven en het gros doet dat heel aardig. Tenzij ze de vreselijke pech hebben dat hun moeder lid is van de kloekenbende. Of erger: van de borstvoeding-maffia. Dat zijn mammies die hun kinderen soms letterlijk uithongeren, omdat ze niet willen toegeven dat hun miezerige tieten minder melk geven dan een blik Nutrilon.

Ik leek een dier toen ik zwanger was. Ik kan even niet op de naam komen, maar het is er zo een dat ze proberen terug te duwen als hij per ongeluk op het strand belandt. Ik hield zo veel vocht vast dat de burens klaagden over het klotsen.

Het ergste was dat ik niets meer paste. Mijn pumps, mijn ringen, mijn stringetjes, mijn jarretels, mijn topjes, mijn kokerrokjes: het werd steeds moeilijker om me erin te persen. Na een maand of zes kon ik mijn klerenkast sluiten. De rest van mijn zwangerschap was ik zwaar depressief.

De natuurlijke bevalling is het ergste wat mij ooit is overkomen. Het was een slachting. Niet voor het kind, alleen voor mij. Dat schijnt zo te horen.

Ik was godbetere nog naar zwangerschapsyoga gegaan om me voor te bereiden op het gebeuren. 'Je gaat toch zeker wel naar yoga?' had Machteld gezegd.

Ik zie me nog zitten in dat bloedhete zweetzaaltje in het buurthuis, met zestien andere dames. De yogalerares was te beroerd geweest om een paar goede stoelen te regelen. We moesten plaatsnemen op dunne matrasjes die vermoedelijk ooit paars waren geweest. Ik dacht nog: hoeveel vliezen zouden er op mijn matje zijn gebroken? De volgende les heb ik meteen een eigen matje meegenomen. Van plastic, dat vond ik wel zo hygiënisch.

De lerares was best aardig, al was haar kledingkeus volslagen ge-

dateerd. Ze praatte veel, op zo'n langzame, slepende toon. '... tijdens de bevalling moet je één worden met het Al. Je moet één worden met je weeën en één worden met het ongeboren kindje in je buik..'

Al die zwangere zeugen, ikzelf inclusief, zaten braaf te knikken. Niemand vroeg hoe je dat in godsnaam moest doen. Het leek me nogal een incestueuze toestand, één worden met je ongeboren kind. Laat mij maar liever één worden met een boom van een kerel.

Het kan zijn dat ik in slaap ben gevallen, maar volgens mij heeft die lerares een belangrijk aspect vergeten tijdens de cursus. Je poepgaatje en je spleetje kunnen tijdens de bevalling ook één worden. Dat heet een totaalruptuur.